MUSSE PIGG

Nr 1 – 1937
Pris 25 öre

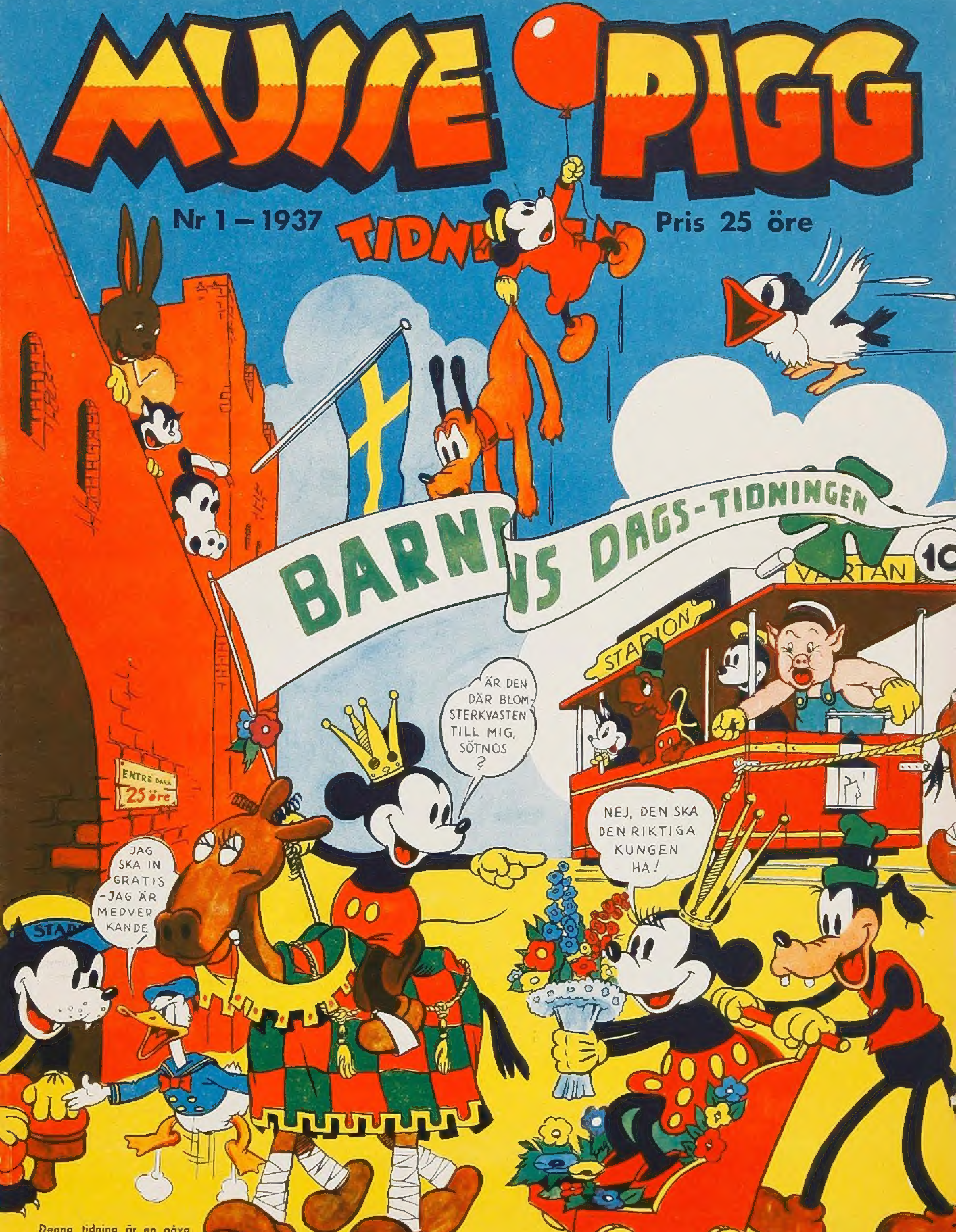

Denna tidning är en gåva till Barnens Dag i Stockholm och säljes helt och hållet till förmån för dess verksamhet

ROAR HELA FAMILJEN

MJÖLK MJÖLK MJÖLK ska de'va'
till maten var eviga da'!
MJÖLK, MJÖLK, MJÖLK! ska de' va'
för de' gör dej pigger och gla'.
Det livar din själ och stärker din kropp,
och spänstig du blir ifrån tå upp till topp.
PLANG
MJÖLK
MJÖLK
JA — MJÖLK, MJÖLK, MJÖLK! ska de' va'
till maten för alla var eviga da'!
SVENSKA·MEJERIERNAS
SMR
RIKSFÖRENING

Annons.

ANMÄLAN

Hej svejs i lingonskogen — eller Hello, boys and girls, som vi säjer borta i Staterna. Hur som haver, hej på er allesammans, som är roade av ett gott skämt, och hej på er tråkmånsar (om det finns några), som behöver piggas upp av lite nojs för att leva livet leende och längre! Hej, hela svenska folket, stora och små, och varen välkomna i det glada gäng, som jag här haver samlat omkring min obetydliga person!

Saken är nämligen den, att jag äntligen låtit övertala mig att sticka över till gamla Sveden för att titta på landskapet ett slag. Jag har hört så mycket vackert om det avlånga landet — av både min vän Garbo och alla de amerikanska turister och idrottsstjärnor, som i somras gästade Sverige — att jag nu tagit *hela mitt berömda filmband* med mig hit från Hollywood för att i de riktiga vikingarnas eget hemland leva glada dagar. Skulle glädjen möjligen bli ömsesidig, så desto bättre. Delad glädje är dubbel glädje. *Hej*, vad här ska fröjdas!

Av en ren händelse har mitt intåg i riket råkat sammanfalla med *Barnens Dag* i kungliga huvudstaden. Nu påstår dom, att jag är alla barns bästa vän nr 1 — ja, inte vet jag, folk pratar så mycket ... Men det vet jag, att glada och bussiga pojkar och flickor är det roligaste jag kan tänka mej. Och när det nu ville sig så väl, att jag och hela gänget kom hit just till årets Barnens Dag, så var det ju så klart, att jag genast kilade upp till Barnens Dags-generalen och erbjöd honom våra tjänster.

Sagt och gjort, och här ser ni ett av resultaten: första numret av Sveriges första Musse Pigg-Tidnings första årgång. Bläddra i bladet, så ser ni, att man är ju inte precis ensam om att ha åstadkommit härligheten.

Först stack jag iväg till *landets största tidskriftstryckeri*, som för den goda sakens skull lovade att trycka första numret alldeles gratis. På så vis får Barnens Dag hela inkomsten till sina sommarbarn. Sen träffade jag gamle hedersknyffeln *Kapten Grogg*, som i förtroende berättade, att han tröttnat på stugsittandet och just tänkte ge sig ut på nya seglatser. Att dom blir lika äventyrliga som hans föregående, får vi se i fortsättningen av bladet — han har nämligen lovat att där berätta om sina senaste upplevelser. Inte mindre intressant blir det att följa Mimmis svåraste konkurrent om min ynnest, den näpna raringen *Gullan*, på hennes häpnadsväckande strövtåg i naturens underbara värld.

Vidare har jag kommit i radiokontakt med några av våra yppersta vetenskapsmän. Det är dels de två svenska ingenjörerna *Georg Berg* och *Robert Ferder*, som just i dagarna fått sin fantastiska *Blå Pilen* färdig och är klara att starta mot jordens innandömen, dels den världsberömde astronomen professor *Marcus*, som i förra veckan upptäckte en mystisk meteor eller vad det kan vara, som slungats ut från planeten *Saturnus* och nu med svindlande fart är på väg rätt mot jorden. Det blir två fantastiska äventyr, där vår egen jord utgör den hotade medelpunkten i båda. I ord och bild ska jag lämna utförliga rapporter från händelsernas brännpunkt, lita på det.

Så nog blir det *spännande*, så det förslår. Och för det *roliga* kommer även i de följande numren *min egen ringhet* och *det övriga välbekanta sällskapet* jämte den infödda ekenskisen *Ritola* att svara. Bläddra som sagt i bladet, så dyker dom upp undan för undan och ber läsaren vara vänlig att hålla till godo med ett gott skratt.

Må vi lyckas i vårt ädla uppsåt. Och må skrattet räcka länge — ända tills vi i slutet av månaden träffas igen i nästa nummer av alla glada människors egen Musse Pigg-Tidning!

Som sagt: hej svejs!

Musse Pigg.

MUSSE PIGGS PAPPA ritar åt Amerikas skolor.

Nu ska de amerikanska skolbarnen lära sig goda seder och sunt förnuft av Musse Pigg. En särskild kommission lärarexperter har i sommar varit i filmstaden Hollywood för att skaffa lämpligt material för teckningsundervisningen i småklasserna. Den har beslutat att införa *Walt Disneys* världsberömda figurer i skolorna, därför att alla barn bli så förtjusta över att få rita av dem.

Som bekant är Walt Disney pappa till både Musse Pigg och alla de andra lustigkurrarna i hans sällskap. Även en ABC-bok, ritad av Disney anbefalles varmt i lärares och lärarinnors åtanke. Den boken finns för resten redan på svenska och har också här i landet vunnit både erkännande och popularitet. Ni kanske har läst den? Eller lärt er läsa genom den?

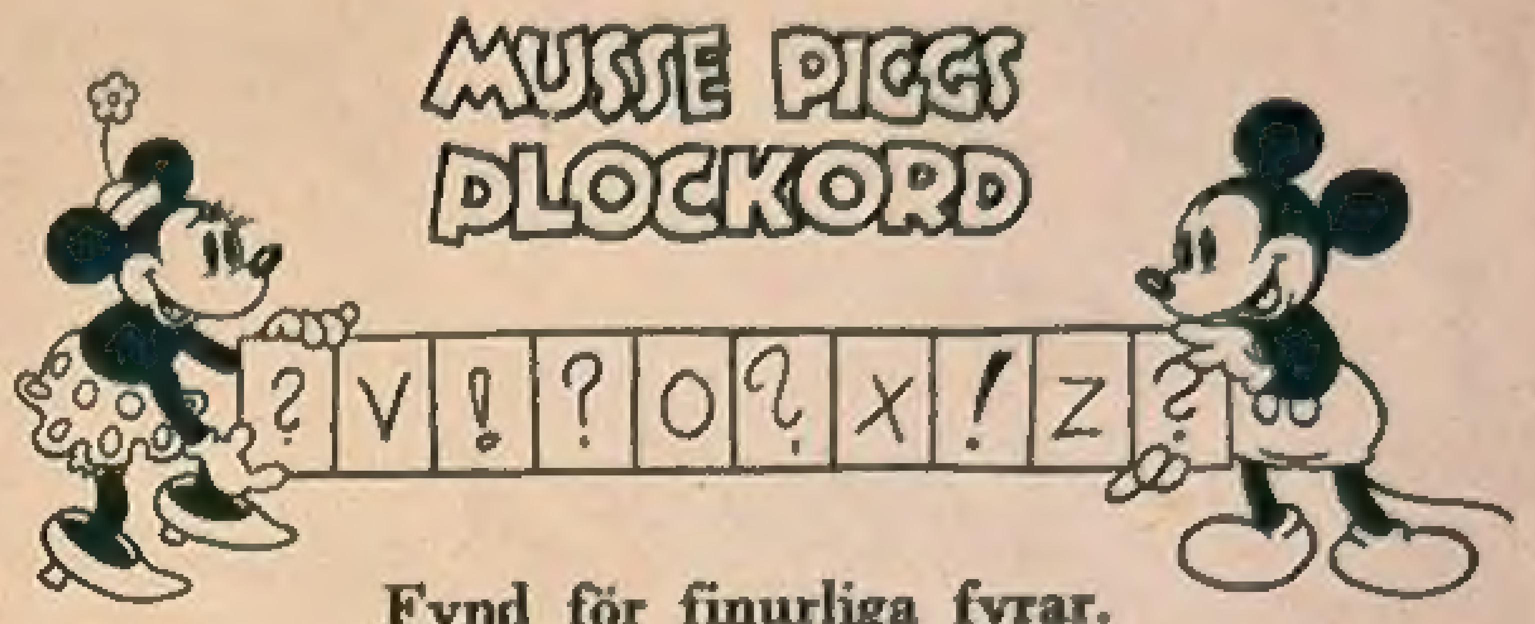

Fynd för finurliga fyrar.

Här kommer vi med en liten nyhet: Musse Piggs Plockord, som vi hoppas ska bli en riktigt roande pristävlan. Vid första påseende verkar den kanske litet omständig, men desto roligare blir det, när man väl kommer i gång med lösningen.

Nu ska vi alltså först se, hur man bär sig åt att lösa plockord. Här ha vi en rad med åtta rutor:

I dessa åtta rutor ska vi sätta in de åtta bokstäverna i motsvarigheten till *Lösenordet:* Då kommer tomten med presenter. Vad blir det för ord? Åtta bokstäver? Jo, naturligtvis: *Julafton.*

Ur ordet Julafton plockar vi sedan bokstäver, som bilda *Nyckelorden* t. ex: Spelade Bellman på (4). Siffran inom parentesen anger hur många bokstäver, som går åt för att bilda ordet. Svaret blir förstås *luta.*

Stad i Dalarne (5) blir på samma sätt *Falun* o. s. v.

Det enda man behöver iaktta, är att använda endast de bokstäver, som finns i lösenordet, och högst det antal gånger de förekommer däri.

Så sätter vi igång med dagens problem:

Lösenord: Stor årlig fest för barn. (2 ord, 10 bokstäver, fyll i en bokstav i varje ruta här ovanför).

Nyckelord:

1. Är skönt att göra om sommaren (4); 2. Flicknamn (4); 3. Pojknamn (4); 4. Gör ont att få i benen (7); 5. Gör de som vinna (5); 6. Gör man efter musik (6); 7. Avlång frukt (5); 8. Djur i lappars land (3); 9. Anlägges med bindor (7); 10. Gör goda bullar (6); 11. Välkommet vid torka (4); 12. Gör man på gata, då det är halt (6); 13. Skiljes från vetet, då man tröskar (5); 14. Låg stämma (3); 15. Har mången pojke i håret (4); 16. Är månen i, då den ej är ny (5); 17. Måste man ofta göra i trädgårdsland (5); 18. Pryder vårt hem om julen (4); 19. Fornordiska gudar (4); 20. Har kapplöpningshäst och mången flicka (6).

Priser utdelas till insändarna av de 50 först öppnade, rätta och prydligt skrivna lösningarna å nedanstående kupong. Plocktiden utgår den 1 oktober. Resultatet meddelas i nr 6.

TÄVLINGSKUPONG

Musse Piggs plockord nr 1.

Lösenordet är: ....

Jag anser rätta nyckelorden vara:

1 ....
2 ....
3 ....
4 ....
5 ....
6 ....
7 ....
8 ....
9 ....
10 ....
11 ....
12 ....
13 ....
14 ....
15 ....
16 ....
17 ....
18 ....
19 ....
20 ....

Ålder ....

Namn: ....

Adress: ....

Skriv snyggt och tydligt! Klipp ur kupongen och sänd den före 1 okt. i fullt frimärkt brev till Musse Pigg-Tidningen, Sthlm.

Svensk äventyrsserie med ensamrätt för Musse Pigg-Tidningen

— Nå, nu ska det min liv och kniv va slut på det här stugsittandet. Än finns det friskt virke i en gammal sjöfarare, och inte har jag lust att sitta och mögla på landbacken. Här ska gungas på böljan den blå!

Kapten Grogg har i sina dar upplevt fler spännande äventyr än som ryms i alla världens skepparhistorier. När han klarade livhanken ur det senaste härom året, tänkte han lägga upp för alltid. Men sjön suger . . .

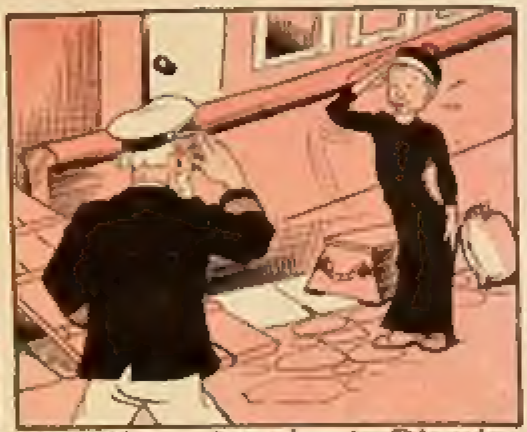

Nere vid hamnen ligger skonerten Elida redan rustad och klar. Gammal ser hon visserligen ut, men landgången är hel och masterna stå på sin plats. Kapten Groggs trogne skeppspojke Kalle har vädrat sjöfärd och står färdig på kajen.

Besättningen ombord är inte stor men fåtalig. Främst kommer styrman. — Gomorron, kapten, mitt namn är Nikolaus Andersson.
— Välkommen, gosse, men på den här skutan heter du bara Niklas. Har du några gastar?

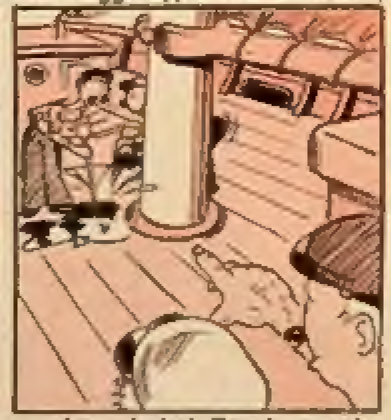

— Lita på det! Där borta står tvillingbröderna Svensson, Sväng-Janne och Sopen kallade. Två rediga grabbar, hårda i näven och mjuka i hjärtmusklerna

Kapten Grogg granskar skutan från för till akter. Trots åldern är det stabila daningar i henne. Vattenförrådet är fyllt och provianten stuvad. Kapten plockar sina hemliga papper ombord, ger order att hissa segel och kasta loss. Medan solen sjunker bakom skären, stävar Elida ut mot sitt mål.

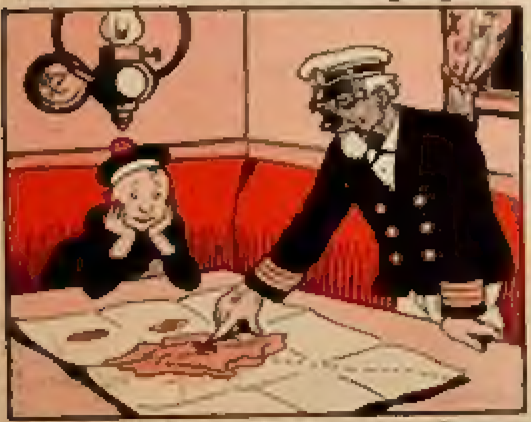

För en frisk bris går seglatsen vidare. En morgon kallar kapten Grogg in Kalle i sin hytt och visar honom sjökortet.
— Här du Kalle ligger det klöver begravna. Men ett märj blir det att få upp dem . . .

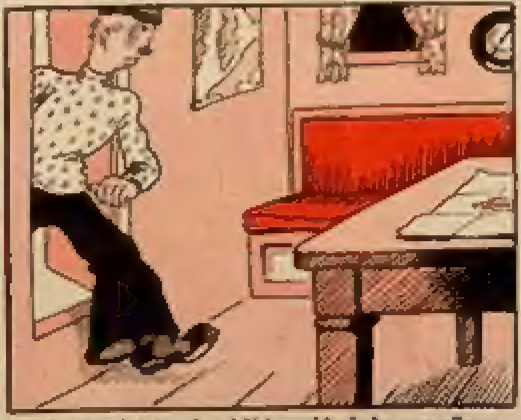

— Jaså, det är du, Niklas. Vad du ser allvarlig ut — du går väl inte och bär på hjärtesorg så här på andra dagsresan redan, hä, hä?
— Nej kapten, men det är nåt konstigt . . . Här är inte allright ombord. — Vad menar du, gosse?

— Jo, i natt, när jag hade vakten, såg jag helt plötsligt en skepnad smyga sig fram mot kaptens hytt. Det var så mörkt, så jag inte kunde urskilja, hur figuren såg ut, men inte tror jag det var någon av de våra . . .

Det där låter mystiskt. Börjar det redan dra ihop sig till nya äventyr? Ja, vi få se i nästa nummer tisdagen d. 28 sept.

Hur ska Lilla Gullan klara sig undan de glupska myrorna? Eller hinner hon inte fly . . . ? Ja, det får vi se i nästa nummer den 25 september.

Man skulle tro, att den gode Jan fick sina spårhundskänslor betydligt svalkade av den överraskande duschen. Men vänta bara till härnäst den 18 sept.!

Hur KALLE PETTERSSON *kom till* BARNENS Ö

Ömsesidig kärlek: Barnens Dags-generalen med en av sina små skyddslingar.

Det stod ett tåg på Östra stationen i Stockholm. Loket bolmade ut svarta rökmoln, ty det var ett ånglok och inte ett elektriskt. När som helst skulle tåget gå. Många damer och herrar kom och steg upp i vagnarna. Alla hade brått, och ingen hade tid att fästa någon uppmärksamhet vid den lille pojken, som stod längst bort bakom tågets sista vagn.

Han hette Kalle Pettersson, och mången gör ju det.

Kalle hörde till dessa barn, som får traska kring på storstadens heta gator sommartid. Vem som helst förstår, att han gärna ville vara med mitt uppe i allt det vackra, som landet har att bjuda på. Tänk bara, när sommarens varma sol lyser över blommande backslänter och blånande fjärdar, där vattnet är så varmt, att det är en enda lång ljuvlighet att bada.

Det hade talats om att Kalle skulle få komma med ut till Barnens Ö, men hur det nu var, så blev det ingen plats för honom därute. Ty det fanns så många barn, som var ännu blekare och magrare än han och måste bara få komma före honom. Han blev litet bitter över det och kände sig tillbakasatt. Nu hade han larvat omkring i staden, mest ensam, men ibland med någon kamrat att leka med. Åtskilligt hyss hade de haft för sig förstås. Men det ska vi inte tala om nu.

I dag var han ensam, och där han nu stod, tänkte han på något, som inte var så alldeles riktigt. Han *ville* komma ut till landet, hur det nu skulle gå till, och han hade för avsikt att följa med detta tåg, på vilket alla dessa människor tog plats. Vart det skulle bära iväg, visste han inte, men alltid gick det väl någonstans.

Nu! Nu kom mannen med det röda bandet kring mössan och den röda flaggan i handen. Han gjorde sig klar att ge lokföraren tecken till avgång. Kvickt som tanken smög sig Kalle Pettersson upp på vagnen längst bak. Hjärtat klappade av spänning i hans bröst. Ingen lade dock märke till honom. Och han lyckades osedd krypa upp på en bagagehylla i vagnens bortre ända.

Så rullade tåget i väg, först långsamt men snart fortare och fortare. Genom ett litet fönster högt upp ovanför bagagehyllan kunde Kalle Pettersson se, hur det sommargröna landskapet ilade förbi. Ack, vad det var vackert! Men det smällde i rälsskarvarna och rasslade i kopplingskedjorna, så Kalle blev riktigt sömnig. Bäst det var, sov han så gott, som endast en trött-traskad grabb kan sova.

Han vaknade av att tågbromsarna gnisslade. Yrvaken for han upp och visste i hastigheten inte riktigt, var han befann sig. Men nästa ögonblick kom han ihåg alltsammans. Tänk, om någon nu fick syn på honom! Han förstod, att det då skulle vankas smisk, ty tjuvåka tåg får man nu inte göra, det förstod Kalle Pettersson, och det förstår väl var och en, som läser det här också.

Alla herrarna och damerna var i färd med att stiga av tåget. Kalle såg en stor, vit båt ligga vid en kaj alldeles i närheten av den plats, där tåget stannat. Han smög sig ut från vagnen och lyckades, inklämd mellan några vuxna, i sista stund komma ombord på båten. Sjöresan drog en god tid, och under den höll Kalle sig dold i en vrå nere under däck. Det luktade god mat, och han kände sig övermåttan hungrig. Genom en liten glugg på båten kunde han se en flaggprydd brygga på något avstånd, och en stor skara brunbrända barn samt en del vuxna stodo där borta. Resenärerna från den stora staden samlades på fördäck och viftade glatt åt folket på land.

»Vart har jag kommit?» undrade Kalle Pettersson, men han började förstå. En ö med så mycket barn kunde nog inte vara annat än själva *Barnens Ö*.

Och efter en stund lade båten till vid den flaggprydda bryggan. Alla stego i land, och det gjorde Kalle Pettersson med. Barnen sjöng och ett par farbröder talade. Och till sist klämde alla ungdomarna i med ett kraftigt och glättigt rop:

»Välkomna till Barnens Ö!»

Då förstod Kalle, att han gjort rätt. Så hade då också han, sig själv ovetande, kommit ut till Barnens Ö, där det brukar vara så roligt, efter vad han hört.

Vad är du för en bleknos, som står här?» hörde han plötsligt en herre fråga.

Han kände ett grepp i magen. »Åhå, nu är jag fast», tänkte han, »nu får jag för att jag tjuvåkt på både tåg och båt.»

»Du ska väl vara bland alla de andra barnen där oppe i backen?»

Och så banade mannen väg för Kalle Pettersson, som togs om hand av en annan herre, som stod mitt bland de många barnen.

»Var har du kommit från?» undrade denne.

Kalle Pettersson blev både röd och rädd och var alldeles säker på att nu skulle det vankas riktigt med smörj. Han smet och slingrade sig mellan

Ni må tro, att de hade roligt, allesammans, där ute på Barnens Ö!

alla barnen och satte av i högsta fart till skogs.

»Kors i alla mina dar! Vad tog det åt pojken? Efter honom! Han kommer att tappa bort sej i skogen här.»

Några av de större pojkarna skyndade efter den flyende Kalle. De gjorde det så fint, att ingen av de församlade lade märke till vad som skedde. Men en god törn drog det ut, innan de fick fatt i Kalle Pettersson, ty ni ska tro, att han kunde springa. Till sist hann de dock upp honom, men han slet sig och försökte komma loss och ville inte alls följa med.

»Du är allt en dum grabb!» utbrast en av pojkarna. »Härute är det ingen människa, som är stygg mot oss, må du tro.»

»Nä, det förstås ... det kan väl hända ..., men ... jag ... jag ...»

Och Kalle började gråta.

»Jag smet mig med på tåget och båten utan biljett», snyftade han.

»Du tjuvåkte! Du är inte klok, killen, det förstår du väl ändå, att man inte får göra! Men hör du bara! Vi ska tala med föreståndaren, så blir

(Forts. å sid. 18.)

Det blev ett väldigt springande efter den bortflyende Kalle.

Svensk äventyrsserie med ensamrätt för Musse Pigg-Tidningen

Mitt inne i skogen vid Baggensfjärden — bara en dryg mil från Stockholm — ligger en magnifik funkisvilla innanför en bastant tegelmur. Då och då kan man se grindarna öppnas och släppa ut en röd racerbil.

I denna villa, av ortsborna döpt till 'Grå huset', bor sedan några år två unga svenska vetenskapsmän, den kände fysikern *Robert Ferder* och hans vän kemisten *Georg Berg*. I sitt laboratorium göra de märkliga undersökningar.

I ett noga skyddat rum nere i källaren ha de byggt en underlig apparat, mest lik en väldig jätteskruv. Från "för" till "akter" mäter den 8 meter, och största bredden är 3 meter. Inte en själ mer än de själva ha sett den.

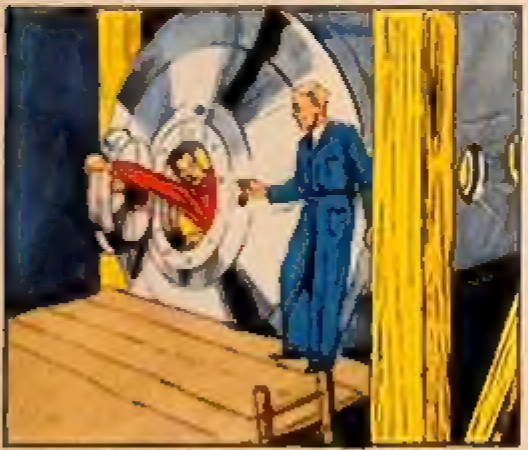

Robert Ferder öppnar en rund lucka i aktern och kryper in. Om en stund blir hans röda overall åter synlig och samtidigt strömmar ett mystiskt, fosforaktigt sken ut genom de små runda fönstren i apparatens sidoväggar.

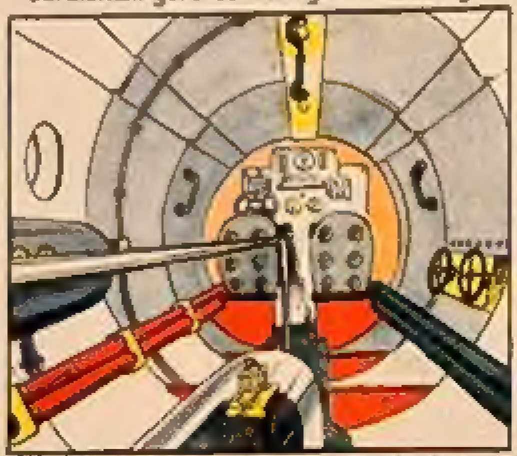

Skruvens inre ger verkligen en egendomlig anblick. Överallt ser man ledningar, behållare och instrument. Längst fram stå två bekväma stolar med instrumentbord och ratt. Från två små kulor i taket flödar ett bländande ljus.

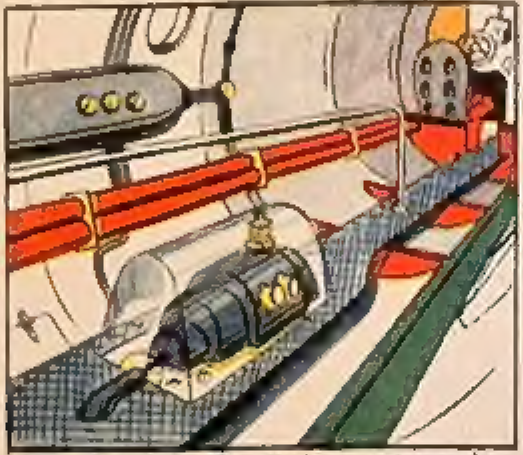

Mitt på golvet står ett slags motor under en skyddshuv av — glas. Den liknar inte någon vanlig bensinmotor, och inte heller en elektrisk eller dieselmotor. Men infälld i golvet går en ledning till en blytub på väggen . . .

För att få en förklaring på den märkliga maskinen måste vi gå ett par år tillbaka i tiden. Det var då Georg Berg upptäckte den nya metallen *morbanium* och genom hemliga experiment kom dess underliga egenskaper på spåren.

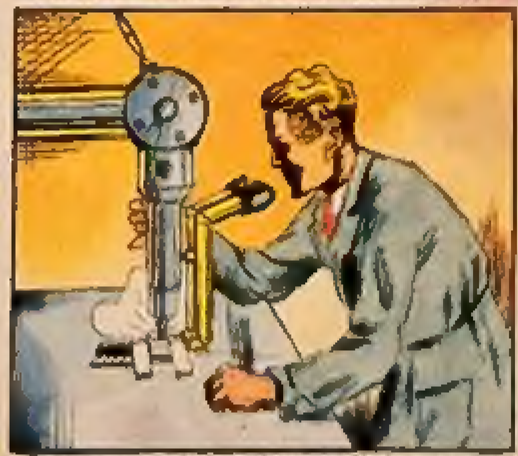

Ett instrument av morbaniumstål skar genom diamant lika lätt som en bordskniv genom en mesost — och ändå var diamant värt dittills hårdaste ämne. Även morbaniumglas lyckades han framställa med samma hårdhetsgrad.

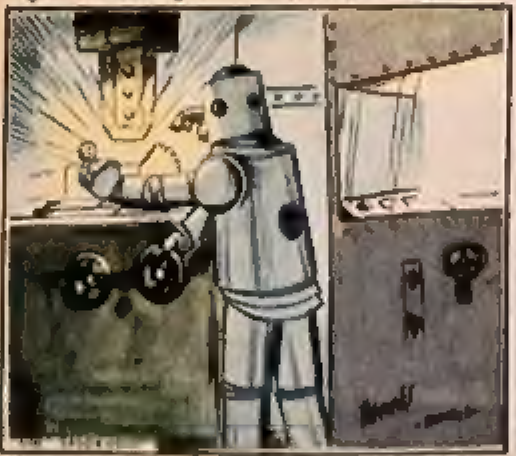

Samtidigt med dessa upptäckter sysslade Ferder i ett angränsande rum med ytterst farliga experiment. Iklädd en egendomlig rustning av bly, som fullständigt täckte varenda del av hans kropp, gjorde han här försök med — *radium*.

Dessa epokgörande rön utgöra bara början till en hel serie av spännande äventyr. Fortsättning följer i nästa nummer den 28 sept.

SATURNUS *kontra* JORDEN

Här har vi glädjen att för våra läsare presentera alla tiders mest spännande och fantastiska äventyrsberättelse.

Händelserna tilldrager sig i våra dagar och börjar i ett astronomiskt observatorium högt uppe bland bergen. Där befinner sig just nu den världsberömde stjärnforskaren professor **Marcus** och hans unge assistent och förtrogne vän, den skarpsynte **Ciro.** Märkliga saker är i görningen.

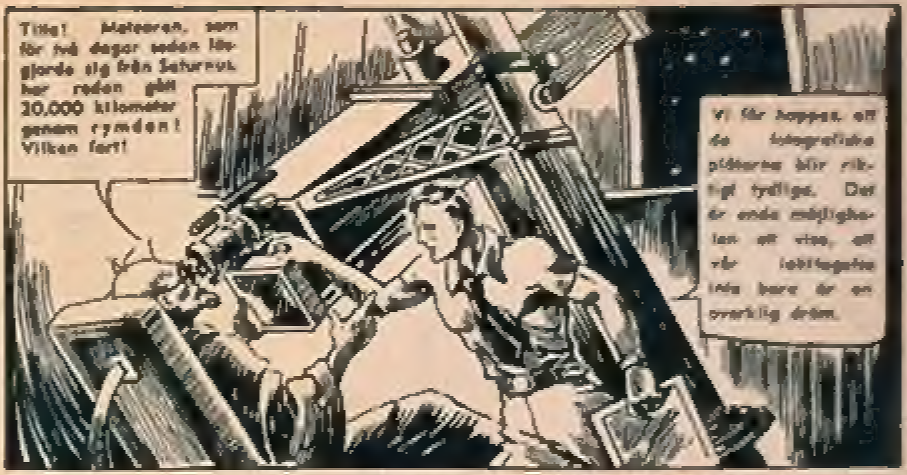

FESTTÅGET

upp till söndagens stora Barnens Dagsgala i Stadion finns, som synes, avbildat på första omslagssidan i detta nummer. Figurerna på bilden äro väl till stor del gamla kära bekanta, men är det någon, som till äventyrs inte skulle känna igen alla de celebra gästerna, så ber vi att få presentera dem här.

I täten för tåget rider, som sig bör, hr *Musse Pigg* själv med kronan på huvudverket. Hans ädla springare, behängd med granna schabrak, lyssnar till namnet *Oskar*. Den lilla pärlan *Mimmi* med blomsterkransen i högsta hugg rullar bekvämt fram i sitt lyxåk, i någon mån pådriven av den snusförnuftige vännen i huset, hr privatdetektiven m. m. *Jan Rissel*.

Framför fötterna på fullblodet Oskar kilar skyndsamt *Kalle Anka*, som genom det evigt nya påståendet om att han är medverkande söker tilltvinga sig fritt insläpp. Men stadionvakten är om möjligt ännu strängare än vanligt — det är nämligen den notoriske boven *Tråbenspelle*, som för dagen förklätt sig i Stadionbergens prydliga vaktmästaruniform.

Spårvagnens konduktör är *Den lilla grisen* — en av de berömda Tre små — medan sjömannen *Jonas Rå*, skanssvännen *Tobias Sköldpadda* och den beryktade rackarungen *Lilla Vargen* utgöra den fulltaliga passagerarhopen.

Uppe på Stadionmuren åskådas festtåget av den mera kort- än snabbtänkte godsägaren *Horatius Krakberg*, den myndige idrottschefen själv och den snabbfotade skogsmannen *Max Hare*. De granna Barnens Dags-ballongerna visa sig ge sådan lyftning åt festligheten, att en av *Småpiggarna* ger sig av på en stratosfärflygning, fast han krampaktigt håller jycken *Pluto* i svansen som barlast. Huruvida den filmberömda lilla fågelungen *Bo Fink* lyckas rädda de ofrivilliga luftfararna, återstår att skåda.

Nå, ingen oro; redan i nästa nummer få vi se alla de roliga figurerna på styva linan igen.

HAN *som får en* Värld *att* Skratta

WALT DISNEY

heter »mannen bakom verket» i alla de kostliga Musse Pigg-äventyr och andra tecknade succé-filmer, som vi väl alla skrattat åt på bio. Men den uppslagsrike amerikanen ritar inte bara världens roligaste filmer utan framför allt en mängd dråpliga bildserier, i vilka djurfigurer spela rollen av olika människotyper — ofta mycket bättre än människorna skulle kunna göra det själva.

Här i Musse Pigg-Tidningen kommer vi med ensamrätt för hela Norden att få följa de allra bästa av Disneys nyaste serier. Hur han själv ser ut, framgår av de glada dragen här ovanför. Han som får en värld att skratta, är värd att bli bekant med, eller hur?

FRIMÄRKSHÖRNAN

Vad är Condominium?

Om man i ett frimärksalbum tittar på märken från Nya Hebriderna, så ser man, att år 1908 utkom fem frimärken av Nya Caledonien med övertryck på franska: »*Nouvelles-Hébrides*».

Nå, det var väl bara i sin ordning, eftersom Nouvelles-Hébrides (Nya Hebriderna) är några öar i Stilla Oceanen, som lyder under den franska kolonien Nya Caledonien.

I följande serie — omfattande 9 märken — har man emellertid tagit frimärken från Fidjiöarna med *engelskt* övertryck: »New-Hebrides Condominium». Hade nu Nya Hebriderna övergått i engelsk ägo? undrade man.

Nej, en liknande fransk serie som den av år 1908 utkom också, dock även här med tillägg av ordet »Condominium». Nu skulle man kunnat tro, att dessa öar ibland var franska, ibland engelska och att Frankrike och England kivades om dem, liksom England med Argentina om Falklandsöarna. Efter 1911 blev emellertid Nya Hebridernas frimärken någorlunda enhetliga: i mitten öarnas vapen med orden »Nouvelles- Hébrides» *eller* »New-Hebrides», till höger och vänster därom återfinner vi Frankrikes och Englands vapen och i övre hörnorna ordet »Condominium».

Saken är nämligen den, att öarna är såväl franska som engelska. Båda länderna utövar *förvaltningen* på dem, och en sådan förvaltning kallas just för »Condominium». Ett annat condominium utövas för närvarande i Sudan av England och Egypten, fast frimärken från detta område inte utvisa något därom.

BARNENS DAG 1937
THOR MODÈEN SJUNGER:
"I DAG, I DAG, I DAG ÄR BARNENS DAG"
KÖP MUSSE PIGG-TIDNINGEN
14 SEPT.
15 SEPT.
KARL GERHARD SJUNGER
"VAD DEN DAM BETYTT VET VARDE GLYTT"
16 SEPT.
HÖREN GOTT FOLK! FÖR NU SKA VI NU SKA I KÖPA LOTTER DET ÄR BARA ATT VÄLJA DE!
NU SER MAN UT SOM ETT LEVANDE FOTOALBUM
KÖP BARNENS DAGBLAD!
17 SEPT.
FISKDAMM
17 SEPT. KL 5.30
HEJA STOCKHOLM! BARA LUGNT! LIGG NU BARA I OCH RO! HEJA!!
RIDDARFJÄRDEN
18 SEPT.
ALLA SKA VA MED OCH SJUNGA!
18 SEPT KL 8
DJURGÅRDSBRUNNSVIKEN
19 SEPT.
HEJA GUSTAV VASA!
KUNG KARL DEN UNGE HJÄLTE!
DÄR ÄR GUSTAV III MEN VAR ÄR BELLMAN?
KORTEGE
RIKSBANKEN–DROTTNINGGATAN–TEGNERGATAN–
VALHALLAVÄGEN
STADION
TIPPAR DU RYTTARN, CYKLISTEN ELLER LÖPARN?
JAG HÅLLER PÅ TOTON!
SKANSEN

filmgänget i Sago-landet

Fort och spännande [illegible] fortsätter [illegible] vår [illegible] ska [illegible] hans [illegible] tre [illegible] Musse Pigg och hans filmvänner.

Musse Pigg får ovälkommet besök

I [illegible] fall låg han [illegible] som vilade [illegible] Han [illegible] Hela dagen hade han varit i [illegible]

Herr Disney hade som vanligt varit [illegible] Musse [illegible] om samma scen fyra gånger innan den gillades, och att hade gjort den [illegible]

M[illegible] hela ensam [illegible] hans säng.

Han satte sig hastigt upprätt i sängen, absolut säker på att något [illegible] [illegible] datorn for ett sammanträde. Men inte ens elfenbensmuseets skojare eller sju gröna elefanter med pannkakor [illegible] skulle ha gjort vår Musse så förvånad, som han nu blev, när han tittade sig omkring.

Runt omkring hans säng stod [illegible] [illegible] som [illegible] säkert alla, och Musse kunde genast igen Tre små grisar, John Blund, Kung Neptun,

Om ursäkt vi dig ber,
att vi så sent [illegible]
oss hit till dig uppå [illegible]
Vi far nu till vårt land.
Kom [illegible] hand
så får du följa med oss dit
Men om du inte vill och helst vill
[illegible]

Han hörde en lätt skrapning mot ansret

»Nej, nej», ropade Musse [illegible]. »Det ska bli hemskt roligt att få följa med er. Konstigt nog känner jag mig inte ett dugg trött nu. Men [illegible]» Han såg litet förvånad ut. »Hur ska jag kunna komma till ert land? Vilken [illegible] borta?»

Musses svar tycktes glädja dem alla, för så fort han slutat tala, började de åter sjunga

Så roligt, att du vill
oss gärna följa till
det landet, där vi alla bo.
Där borta tager allt
[illegible]
och det blir [illegible], med dig
Men hej så länge. Nu vi fara
ty före dig i landet vill vi [illegible]

Därmed var alla försvunna och Musse Pigg lämnad [illegible]

Var, var låg egentligen Sagolandet? Vilken [illegible] skulle han [illegible] många kilometer var det? Skulle han ta bagage med sig? Dessa och många andra frågor visste han absolut intet svar på.

Han satte sig upp med hakan mot knäna och tittade sig omkring i det [illegible] rummet. Så satt han hela fem minuter [illegible] och [illegible] Den gick [illegible] Tusen bitar, och [illegible] dessa såg Musse en papperslapp. Han [illegible] på fönstret.»

Han blev så förvirrad att han [illegible] Så stannade han vid fönstret och lade [illegible] han sig höra en lätt skrapning, och han steg upp fönstret på vid gavel.

Framför sig såg han en badmatta [illegible] luften, och på den stod [illegible] litet troll och en stor rund spånkorg.

»Hallå herr Musse Pigg», ropade trollet, »stig på och var inte rädd för korgen.»

Mu[illegible] [illegible] tro. Men längtan till Sagolandet drev hans rädsla på flykten. Han klev ut genom fönstret och ställde sig försiktigt på mattan [illegible] mycket försiktigt så att han inte skulle stöta till korgen. Ty på den stod det skrivet: *Dynamit.*

Med en stor ryck [illegible] Vår lille hjälte förlorade nästan balansen, när farten ökades. Han ramlade rätt mot korgen och det [illegible] ifrån att han stjälpte [illegible]

[illegible] hade han verkligen hört undertryckta fnissningar ifrån korgen? Han beslöt sig genast för att ta reda på vad [illegible]

[illegible]

Åter hörde han fnissningar och [illegible] från korgen.

»Jag blir [illegible] i locket» [illegible] han [illegible] jag vill [illegible]

[illegible]

»Hurra, hurra, morbror Musse! Här [illegible] små systersöner», sa ett par [illegible] röster, och upp ur korgen dök till Musse Piggs häpnad de båda Smågrisarna.

»Vad är meningen med det här?» ropade Musse, förvånad och [illegible] på [illegible] gång. »Ni skulle ju ha gått till sängs för flera timmar sen [illegible]»

»Vi har kommit med för att se Den Stora Stygga Vargen och Tre Små Grisar och John Blund och Gubben Noak och Gräshoppan och Myrorna och Sköldpaddan – och Haren och [illegible] de andra», ropade de med andan i halsen. »[illegible] du [illegible] Musse, vi blev också [illegible] bjudna, så du får inte se så ryslig [illegible]»

[illegible] roade [illegible] rodde [illegible] och det gjorde de så bra, så det var länge sedan trollet haft så roligt. Han skrattade så hjärtligt, att Musse Pigg trodde han skulle ramla av mattan [illegible] Han höll [illegible] blev [illegible] sa Musse med allvarlig, faderlig stämma.

»Jag visste inte, att ni [illegible] ovädna. Egentligen är det inte bra, att ni gå miste om den goda sömnen

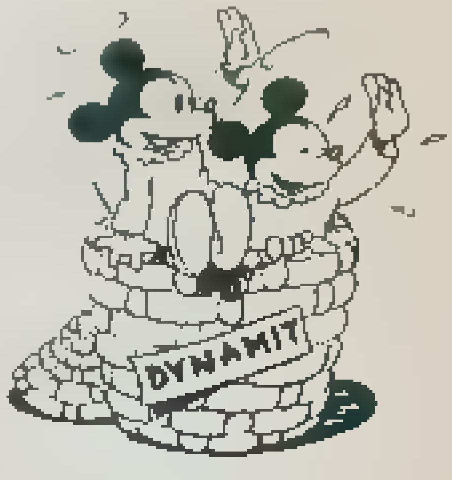

»Hurra, morbror Musse!» ropade de två Smågrisarna

Men det skall väl få vara ett undantag den här gången, om ni lovar att vara snälla och artiga och uppföra er på bästa sätt.»

»A, snälla, rara morbror Musse, det lovar vi verkligen.»

Plötsligt tittade de med största förvåning i sina små ögon upp mot himmelen. »Men titta, morbror Musse», ropade de, »sett så konstigt, glittrande moln!»

»Jo, på andra sidan om det ligger Sagolandet», sa det lilla trollet. »Ni ska [illegible] men vad nu då? Vad har hänt? [illegible]»

Hur kommer vi vara [illegible] en sådan brydsam situation. Men vad gör de? Spännande äventyr kommer nu slag i slag, det får ni se redan i nästa nummer.

Med en skräll for bordslampan i golvet

[illegible] inte tala om lilla Putte från [illegible]

[illegible] Musse [illegible] han [illegible] [illegible] varg vaken

[illegible] stackars Musse.

Men [illegible] lustiga figurerna stående [illegible]

På en matta, svävande [illegible] luften, stod en liten, liten tomte och en stor korg

EN SERIE FÖR ALLA MED GOTT HUMÖR

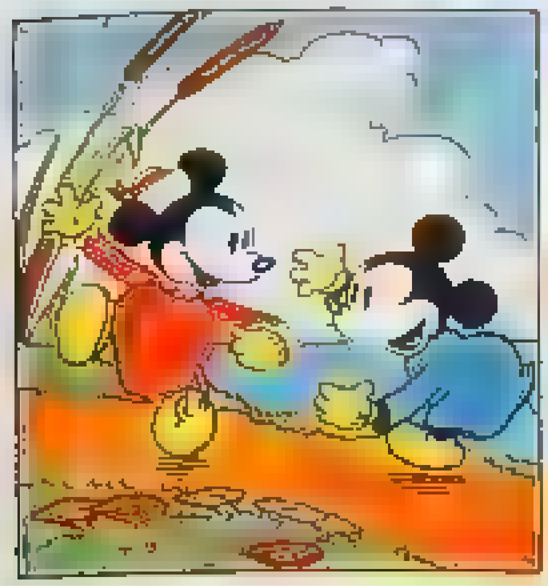

Det var en varm sensommardag. Småpiggarna sprang efter stranden på väg till Kalle Ankas hus. De gjorde sig ingen brådska utan kastade smörgås, lekte och dansade.

När tvillingarna kom till Kalle Anka satt denne på fördäck till sin husbåt och såg sig belåten i spegeln. ”Hallå farbror Kalle! Vi ska gå och bada. Har du lust följa oss?”

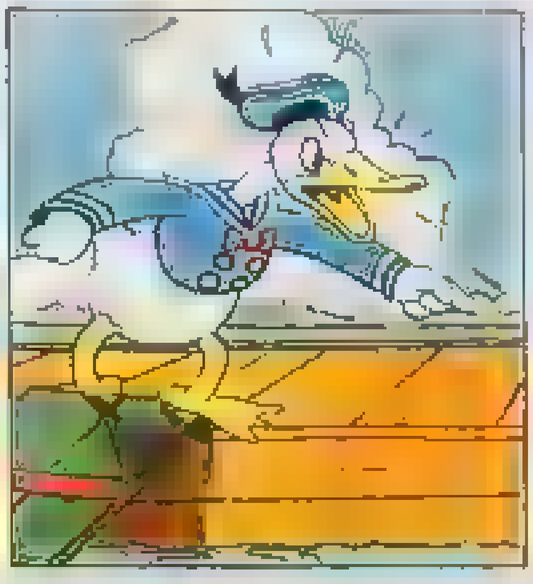

”Nej, det bryr jag mig inte om.” ”Inte! Kan farbror inte simma?” ”Hut, pojkar! Hela min familj är mästersimmare å jag är styvast. Vänta på mej, så följer jag med.”

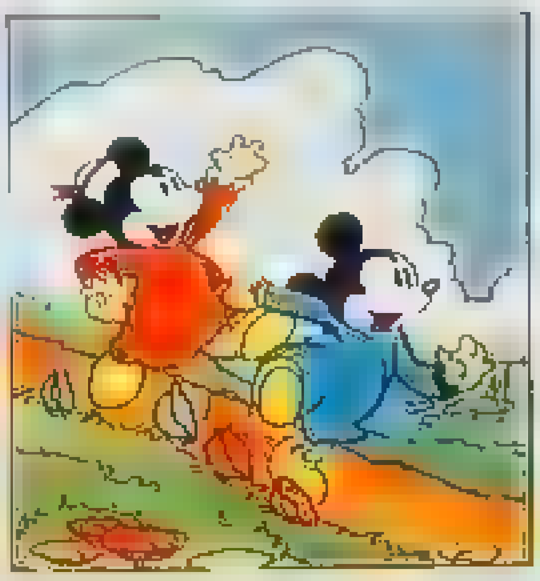

Småpiggarna klappade händerna av förtjusning. ”Då väntar vi på farbror nere vid badstranden” ropade de och rusade skrattande och sjungande iväg till sin badplats.

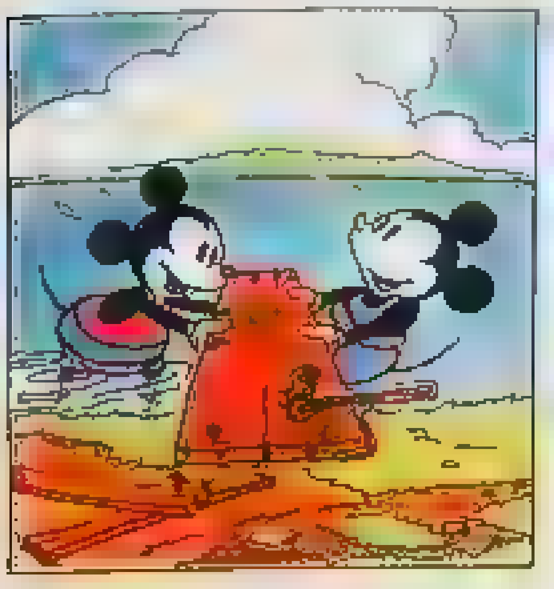

När de kommit ner till badstranden och tagit på sig baddräkterna, började de fundera på rackartyg. Med förenade krafter flyttade de trampolinen till grunt vatten.

Sedan lade de sig ner på rygg — så grunt var vattnet, att det knappast täckte dem. De låtsades, som de trampade vatten. ”Visa oss, farbror Kalle, hur man dyker fint!”

”Är det djupt?” frågade Kalle Anka. ”Nog räcker det över ditt huvud” sa Småpiggarna. ”Fint! Då ska ni få se en dykning, som ni aldrig sett förut — ett, två, *tre!*”

Kalle Anka gjorde ett språng från brädan och flög i en fin båge genom luften. Så dök han ner med huvudet före. Plask. Nej, inte plask, utan P A N G!

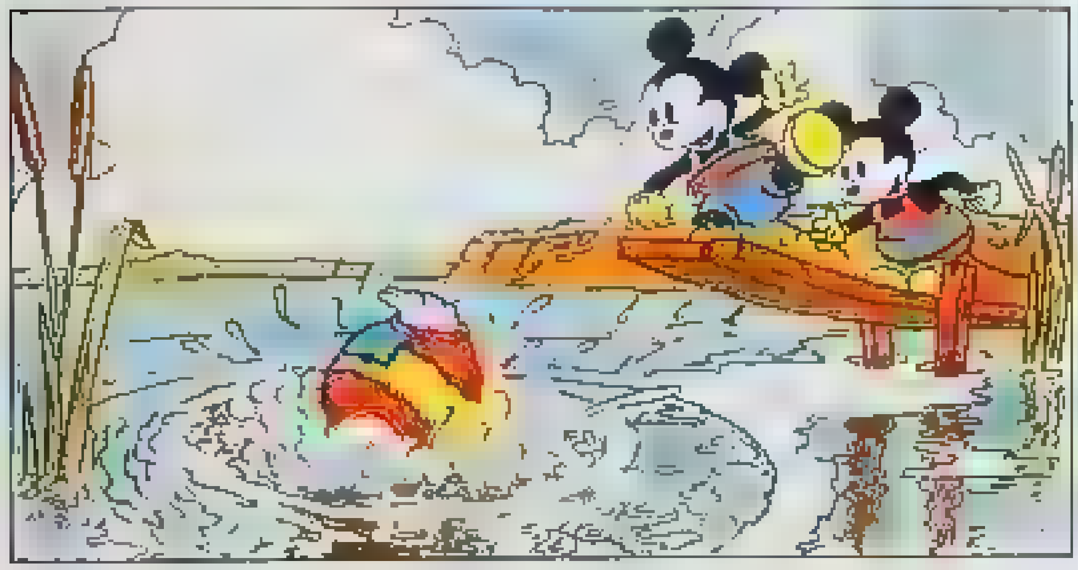

Där satt Kalle Anka med huvudet fast i dyn och stjärten pekande rakt mot skyn. Småpiggarna skrattade högljutt och ropade: ”Nå, farbror Kalle, vattnet räckte ju över ditt huvud, inte sant?”

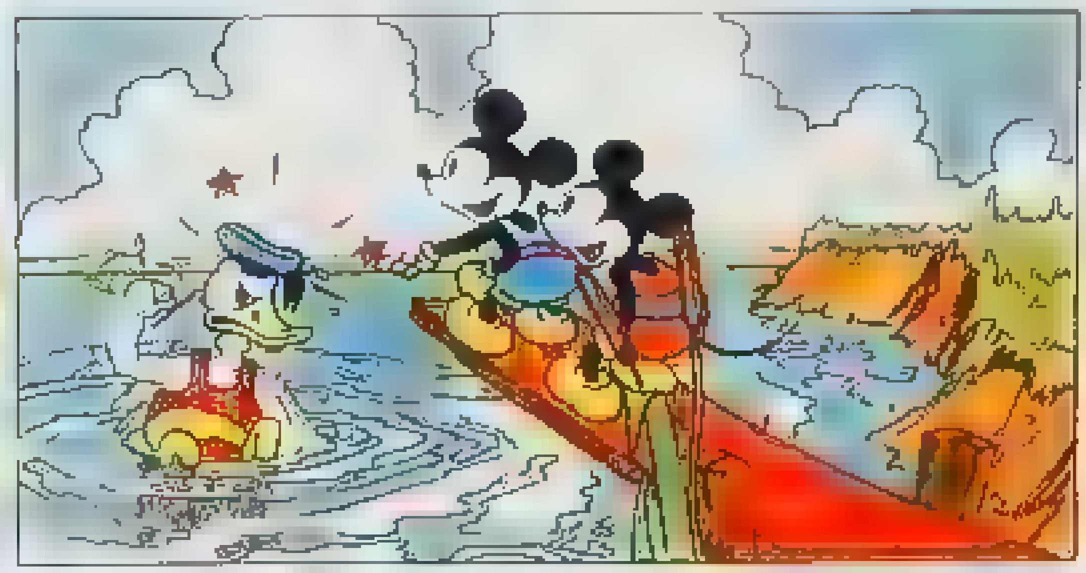

När Kalle Anka äntligen kom loss och reste sig upp, var han förskräckligt arg. ”Varför är du så lisken, kära farbror?” frågade Småpiggarna oskyldigt. ”Ni förstår, ungar, det var *hårt* vatten jag dök i.”

Nästa nummer nya upptåg

GOMBINO

Musse Pigg-Tidningens

FÖLJETONG

En strålande berättelse, som ni kommer att längta efter

»Men ett så lustigt litet djur!» ropade Marta.

Nere vid stranden av sjön Siljan lekte en liten pojke och flicka. Pojken roade sig med att kasta smörgås, och flickan höll på med att göra kor, hästar och får av gran- och tallkottar och stickor. De var båda så still samma, ganska olika barn i den åldern, ty pojken var elva år och flickan bara nio.

De hade kommit upp till Dalarna för en vecka sedan och bodde hos sin gamla mormor. Hela vintern hade de längtat efter den dag, då de skulle få komma hit, bort från staden och skolan. Nu hade de äntligen

Han kastade smörgås och hon lekte lagård.

sin frihet och kunde få tumla om i skog och mark så mycket de behagade, och ändå så var de inte alls glada.

Inte så underligt, ty deras pappa hade blivit hastigt sjuk och blivit intagen på sjukhus. Barnen kom så väl ihåg den dag, då ambulansen kommit och hämtat honom. Han hade sett så blek och allvarlig ut, och de förstod mycket väl, hur han hade bemödat sig att le mot dem, när han tog adjö av dem.

Sedan dess hade det varit långa, ledsamma dagar för dem. Deras mamma var nästan jämt på sjukhuset och hade endast små stunder till övers för de båda barnen. När de ängsligt frågade, hur det var med fadern, fick de nästan alltid samma svar: »Pappa är så sjuk, men om ni är riktigt snälla och ber till Gud, så ska ni få se, att pappa nog snart blir frisk igen.»

Så kom dagen för deras resa till mormodern. Deras mamma kunde inte följa dem, utan de fick resa på egen hand.

»Du Erik, som är stora karlen, klarar nog det hela och tar hand om lilla Marta.»

Och Erik hade lovat, att han nog skulle visa, att på honom kunde far och mor lita.

Och så reste de till mormor.

»Kära barn, så fina kor och hästar ni gjort.»

Erik och Marta tittade upp. Framför dem stod en gammal gumma och nickade glatt åt dem.

»Så där brukade jag också leka, när jag var liten flicka.»

»Brukade ni kasta smörgås också?» undrade Erik.

»Jodå, det kunde jag nog också, men så duktig som du är var jag nog inte.»

Framför dem stod en gammal gumma.

»Vill inte tant slå sig ner en stund?» undrade lilla Marta. »Sitt här på filten, så sitter tant varmt och skönt.»

»Tack skall du ha, det ska bli skönt att få vila sina trötta ben», sa gumman och satte sig med en liten suck på den anvisade platsen.

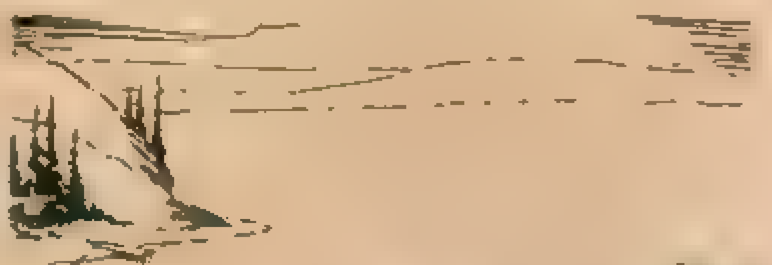

»Vi bor hos mormor därborta i den röda stugan.»

»Varifrån kommer ni barn, jag har aldrig sett er här förr?»

»Vi är från Stockholm. Jag heter Erik och det här är min syster Marta. Vi bor hos mormor därborta i den röda stugan.»

»Å, gör ni det. Då känner jag nog också er mamma. Är hon inte med?»

»Nej», svarade Erik och tittade ned, »pappa är så dålig och ligger på sjukhus, så mamma måste vara hos honom.»

»Stackars små», sa gumman, »då har ni inte för roligt, men vänta ska ni se, det blir nog bra igen.» Hon började ivrigt leta i den korg hon hade haft med sig och plockade fram några stora granna, röda äpplen. »Här ska ni få något, som kanske smakar.»

»O, vad tant är snäll och rar», ropade barnen och tog med förtjusning emot var sitt äpple.

»Låt er väl smaka, och någon annan dag, när vi träffas, ska ni gärna få flera av mig.»

»Men ett så lustigt djur!» ropade Marta och pekade på ett litet lurvigt huvud, som nyfiket tittade fram bakom gummans sjalflik.

»Är det en liten apa?» undrade Erik.

»Nej då, ett sådant djur har du aldrig sett förut, det är jag säker på och jag skulle tro, att det inte finns många människor över huvud taget, som känner till detta djur. Slår du upp din naturlära eller det mest fullständiga bokverk om djur, skall du förgäves leta efter lille Gombino.»

»Vad var det tant sa, att han hette?» frågade Marta.

»Gombino. Ja, det är det namn, som min salig man en gång gav honom.»

»Men varför fick han ett så konstigt namn?»

»Kan ni bevara en hemlighet, barn, så ska ni få veta, varför Gombino fått sitt konstiga namn, och den historia, som är förbunden med detta märkvärdiga djur.»

»Ja!» ropade båda barnen.

Fortsättning i nr 2 den 28 sept.

Fem roller *söka* en författare

eller Var och en sin egen teaterdirektör.

Nu ska vi spela teater! När det regnar och stormar under mörka höstkvällar, finns det knappast något roligare än att i ett teaterstycke låta fantasien få skena iväg till ljusare och gladare tider.

Men vad ska vi spela? Ja, det är just det, som är frågan. Och vilka ska kunna de olika rollerna? Nå, den senare saken behöver vi inte ha några bekymmer med, ty det är det enda som är klart. De fem rollinnehavarna är nämligen redan vidtalade och väntar som bäst här nedanför på att få träda i aktion. Det är först och främst *Musse Pigg* själv och hans kära *Mimmi*. Sedan ha vi den pratsjuka grannfrun *Klara-bella* med sin skälla och till sist ha vi de två *Småpiggarna*, Musses busiga systersöner. Dessutom har vi skaffat en del s. k. rekvisita, d. v. s. möbler, leksaker, husgeråd o. d., som kan behövas.

Det enda som fattas är egentligen bara lite färg över det hela — och så själva pjäsen, förstås. Men de små detaljerna tänkte vi, att den ärade läsaren själv skulle klara upp.

Först sätter vi alltid skådespelare och rekvisita i användbart skick. Klistra upp hela den här sidan på stadig kartong. Slätt och fint! När det torkat, ska bilderna färgläggas, och då gäller det att visa, vilken god smak man har. Titta på första sidan, så kanske det ger er någon ledning. Till sist skär eller klipper man noga ut figurerna efter konturlinjerna och viker den gråa nederdelen, så att de kan stå på egna ben. Vik sockerdelen framåt och gaveldelarna bakåt, så står de ännu stadigare.

Nu börjar det verkligt roliga. Försök att skriva ihop en liten pjäs — helst i en akt och med någonting att säga för alla de fem rollinnehavarna. Spela den några gånger på försök, ändra på den, där så behövs, och skriv till sist ner hela stycket, så att det inte går förlorat för eftervärlden.

PRISER ÅT DE FRAMSTA!

Tycker även publiken — föräldrar, syskon och andra vänner — att stycket är en succépjäs, som är värd att spelas i vidare kretsar, så skicka in manuskriptet till Musse Pigg-Tidningen, Stockholm, före den 1 november. Uppgiv namn, ålder och adress.

Vi kommer att belöna de främsta av våra unga teaterförfattare — kanske det blir just du som nu läser det här! — med trevliga böcker i pris. Första pristagaren får också sin pjäs införd i tidningen.

Lycka till, alla spirande författarfrön och framtida teaterdirektörer!

Lär er bygga

MODELLPLAN

i Musse Pigg-Tidningen!

Har ni någon gång haft glädjen att få titta omkring i [illegible] i Stockholm och titta på alla de vackra lokomotivmodellerna, [illegible] och [illegible]? Eller har ni varit på Tekniska museet ute vid Djurgårdsbrunnsviken? Där [illegible]

Men på museerna är det bara se men inte röra. Hur mycket intressantare skulle det inte vara att själv få plocka ihop en liten miniatyrmodell av något tekniskt underverk! Modellbygge är för resten inte bara roligt, det är också en högst lärorik sysselsättning för både pojkar och flickor, så snart de kommit i den åldern, att de kan handskas med de enkla verktyg, som behövs.

Kurs kommer av erkänd expert

Redan i nästa nummer kommer Musse Pigg-Tidningen därför att börja med en kurs i den ädla modellbyggarkonsten. Det är landets kanske mest kända modellexpert, ingenjör H. Valen, som då kommer att berätta om hur man lätt och billigt själv bygger sig ett modernt långflygande modellplan och om modellbyggets historia.

Hur ska byggas? Hur ska flygas? Men, som sagt, pass på i nästa nummer!

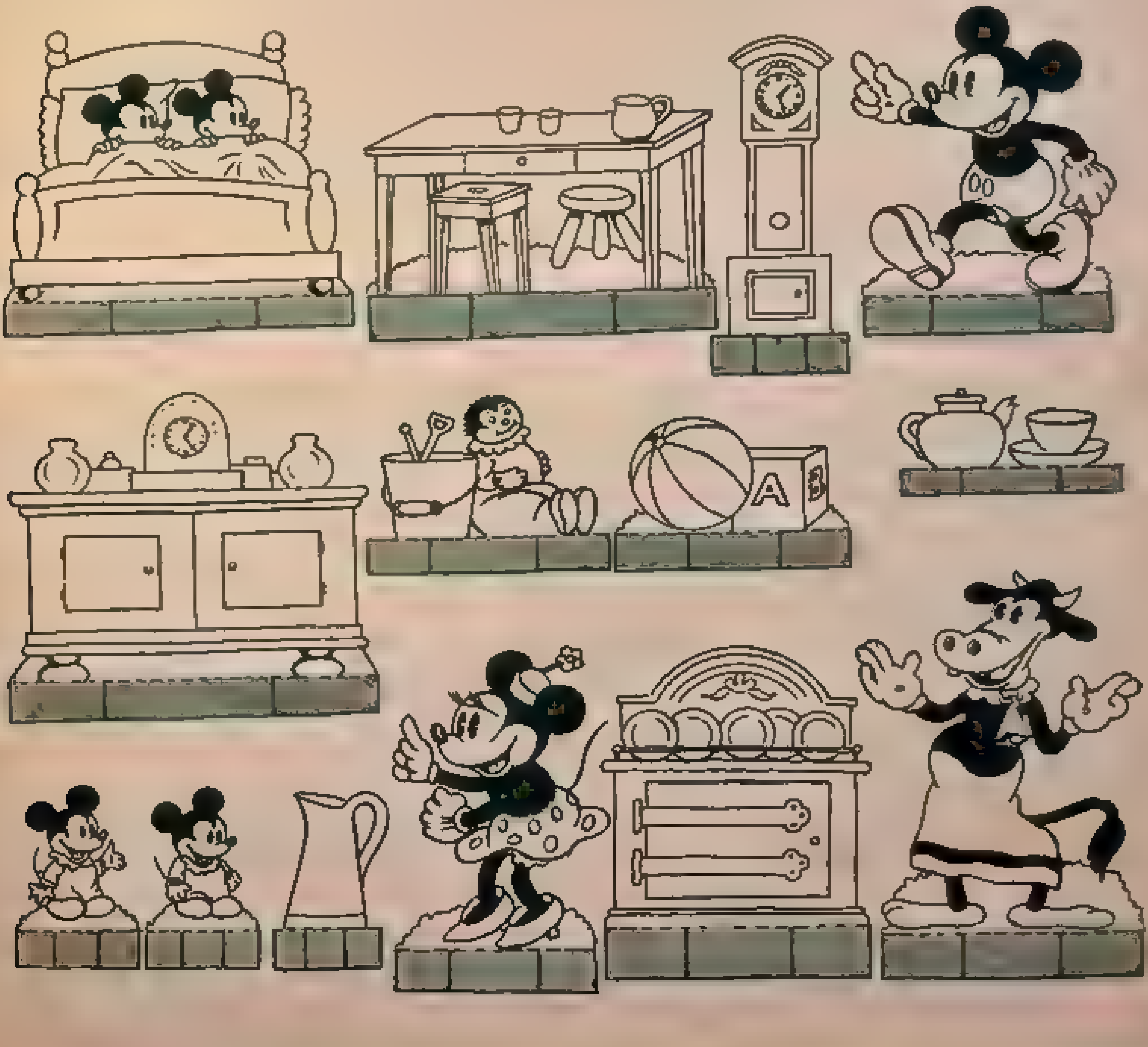

ZO-ZO OCH LEJONET

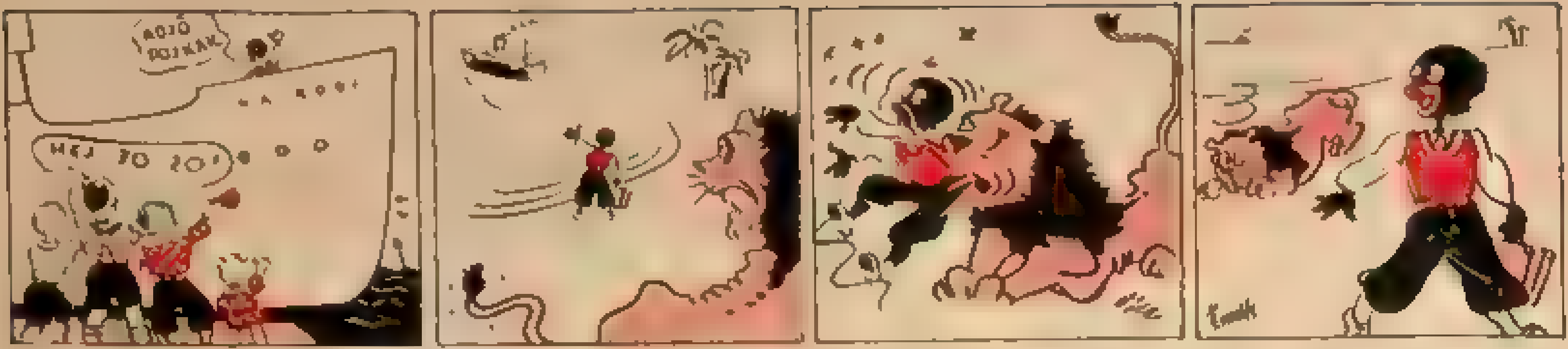

Nu är det slut på svarta Zo-Zos glada sommardagar i Sverige. Alla vännerna är nere och viftar farväl, när båten lägger ut från bryggan för att föra Zo-Zo tillbaka till hans farofyllda hemland, långt borta i Afrika, där nya äventyr väntar. Knappt har han stigit i land och sett ångaren bli mindre och mindre mot horisonten, förrän ett dovt rytande hörs på stranden bakom honom och ett fruktansvärt lejon störtar fram ur buskarna, griper tag i Zo-Zos byxbak och skakar honom i vildaste ursinne. Stackars Zo-Zo hänger och slänger som en trasa. Men glädjestrålande kan Zo-Zo lämna skogens stolta konung utmattad på valplatsen. Byxorna höll till och med för lejonets tänder — dom var nämligen från PUB, och då så

SANNSAGAN OM ASKUNGEN

Hela dagarna får Greta arbeta åt de högfärdiga stygga styvsystrarna städa, sopa, skura, diska, tills hennes kläder går i trasor. Och hon längtar så efter att få vara ute och leka som de andra, att få dansa och vara riktigt glad. När de fina styvsystrarna efter en riktigt besvärlig dag gått, känner hon sig så ensam och olycklig och ful, att hon inte kan låta bli att gråta. Men då står plötsligt en strålande fé framför henne. Gråt inte, du Greta, säger hon vänligt och tar henne i handen. Kom med mig, så skall du få se... Och innan Greta ens vet ordet av, så står de i ett stort palats, där snälla människor tager fram de allra vackraste kläder och sätter på henne, och hon blir så fin, så fin. Nu är du lika söt, som du är god, Greta, säger féen. Och Greta är så vacker och ser så lycklig ut, när de går därifrån, att hon ser ut som en prinsessa. — Det måste vara en dröm, tänker Greta och gnuggar sig i ögonen och tittar en gång till på det stora palatset — kanske det har försvunnit. Men nej, det står kvar, och dit kommer många små moderna Askungar och får sina önskningar uppfyllda. Nu kan du nog gissa, var det var ...?

MUSSE PIGGS SEGLATS

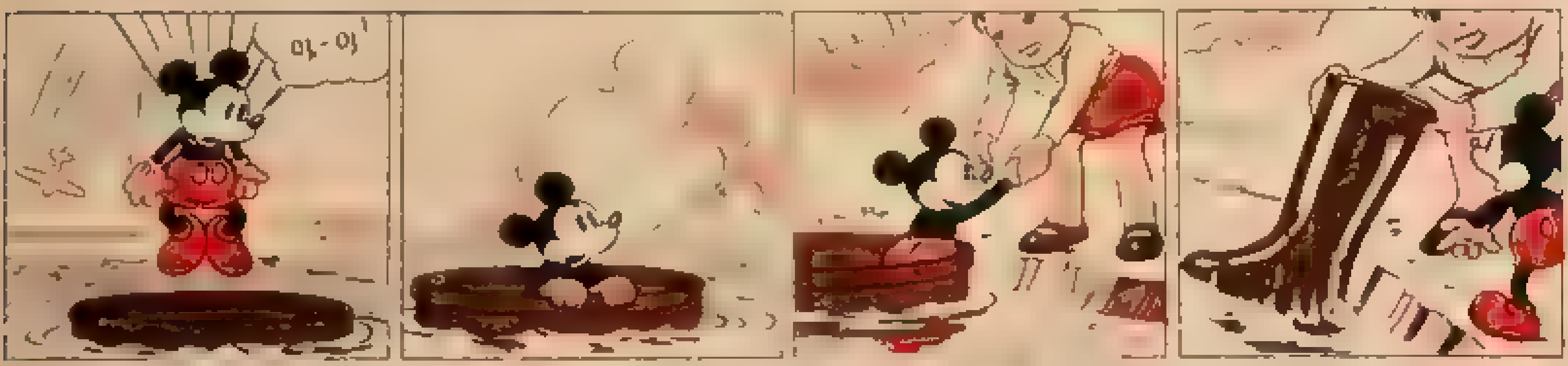

I sista stund fick Musse Pigg tag i en fallskärm och hoppade ur den brinnande flygmaskinen, som försvann i havet. Oj, tänkte Musse, hur ska jag komma i land! Men så trillade han rakt ned i ett föremål, som låg och flöt under honom. Nu var han inte rädd längre. Solen sken, det var härligt att segla omkring så tryggt och säkert, och land var i sikte. På stranden stod Pelle och tittade förvånad på farkosten med den underliga passageraren. Hjälp upp mig och min fina båt, du, sa Musse Pigg. Och Pelle drog, och hans ögon blev rundare och rundare. Nej, titta, det är ju ingen båt, sa han. Det är min stövel, som jag tappade, min fina vattentäta Gislavedstövel, som Pappa köpte hos PUB!

DET FINNS HOS PUB!

RIT-OLA RITAR OCH BERÄTTAR OM SPORTENS HJÄLTAR

MANNEN *som äntligen* SLOG FINNARNA

Sverige har alltid haft bra löpare på medel- och långdistans. Dom har varit goda nog att — som man säger — beragra världen.

Emellertid har dom icke räckt till att slå finnarna. Dessa har nämligen varit nästan övernaturligt bra just på de distanserna.

Tänk bara på sådana gossar som *Hannes Kolehmainen*, som f. ö. var i Stockholm vid olympiajubiléet i somras, tänk på den gänglige *Willie Ritola*, tänk på *Paavo Nurmi*, *Larva*, *Lehtinen*, *Virtanen* och allt vad dom heter.

Sverige har haft *Ernst Wide*, *Erik Backman*, *John Zander*, *Edvin Wide*. Ståtliga löpare allesammans.

Backman höll faktiskt på att slå Nurmi en gång på en stor tävling. Det var vid Antwerpen-olympiaden i terränglöppet. Han ledde före »den store», när de löpte in på stadion.

Men det blev inte mer heller! Nurmi klämde i lite extra, och så blev Backman tio meter efter i ett nafs.

Edvin Wides nappatag med finnarna har ju varit föremål för hela världens intresse. När Wide var som allra bäst, hade han tyvärr oturen att ständigt ha den hart när otroligt skicklige Nurmi framför sig. Både på löparbanan och i världsrekordtabellerna!

Skall »Kålarna» gör'at?

Nu har vi emellertid fått en ny storlöpare att hoppas på.

Den urstarke *Henry Johnsson* från byn Kälarne i Jämtland.

Han tävlade först för sin förening däruppe och visade sig redan då vara vårt stora hopp. »Kålarna», som han populärt kallas — det låter 50 gånger mera hemtrevligt än Johnsson! — var i början av sin karriär egentligen mest uthållig. Han kunde hänga med i nästan vilken fart som helst, men hade svårt att sälja om taktens, som det heter på fackspråket.

Men sedan han kom till Stockholm, först i Hellas vård, därpå i Brandkårens tjänst, har han kommit under erfaren ledning och utvecklat sina naturgåvor på ett storartat sätt.

I Berlinolympiaden var han jämte Eric Ny vårt hopp i de längre löpningarna och han svek inte. »Kålarna» hade i 5.000-metersfinalen emot sig den jättestarka finntrion *Höckert*, *Lehtinen*, (världsrekordhållaren) och *Salminen*. Dessutom hela den övriga världseliten med japanen *Murakoso* i spetsen. Bronsmedaljen blev i alla fall hans efter ett oerhört spännande slutvarv, där de fyra nämnda jämte »Kålarna» länge låg o pretis i hälarna på varandra.

Första rekordet slog »Kålarna» redan på hösten förra året, när han i en fantastiskt spännande stadionkamp mot finnen Höckert sänkte svenska rekordet på 3.000 m. till 8 min. 16,2 sek. Att Höckert den gången var ännu värre och putsade världsrekordet från 8,17 till fenomenala 8,14,8 kunde inte hjälpas.

Fredagen den 2 juli i år var han mogen för sitt första världsrekord. I konkurrens med finnarna Virtanen och Heppanie sänkte han i Stadion ungraren Szabos tjoläresid på 2.000 m. med 2 sek. till 5 min. 18,4 sek. Ett mycket förnämligt världsrekord.

I landsmatchen med Holland 10 dar senare löpte han så kort sträcka som 1.500, men den förbereduande intensiva snabbhetsträningen visade sig bära frukt, och han löpte på 3,51,4. Den tiden har endast överträffats av en enda svensk, rekordhållaren Eric Ny, som löpt på 3,50,8.

»Du milde Petter, det går inte särskilt fort ut . . . vänta bara tills han får ordentlig konkurrens, då flyger alla svenska rekord som finns från 1.500 till 10.000!» sade man.

Skörden mognar.

Detta inträffade också. Den 5 augusti mötte »Kålarna» under Stockholmsspelen den fenomenale amerikanske specialisten San Romani på en engelsk mil (1.609 m.). Det blev ett lopp, som sent skall glömmas. »Kålarna» blev visserligen slagen i sporten med någon meter, men ett storslaget svenskt rekord, som endast överträffats av ett par, tre löpare i hela världen, satte stadionmurarna i gungning.

Den 18 augusti vågade vår svenske storlöpare sig på att sticka näsan rätt i getingboet, d. v. s. att han i själva Helsingfors ställde upp mot hela den samlade finska världseliten. Distansen var då 3.000 m., och det visade sig, att »Kålarnas» och hans gode tränare Gösse Holmérs målmedvetna arbete började bära sköna frukter. Den starke brandsoldaten segrade efter ett dramatiskt lopp, och tiden 8.15,8 var nytt svenskt rekord.

I mitten av augusti hade »Kålarna» sålunda fyra fina svenska rekord, nämligen på 1 eng. mil, 4.08,2; 2.000 m. 5.18,4 (världsrekord); 3.000 m. 8.15,8; 2 eng. mil, 8.57,8; 5.000 m. 14.29,0 (satt i Berlinolympiaden) — och flera blir det säkert, innan säsongen är slut.

Som grabb är »Kålarna» bland de tystaste, man kan träffa på. Han försäger sig inte, och jag har sett intervjuare, som med gråten i halsen lämnat honom utan att ha fått höra annat än »jaså», »kanske de' ja», »ja, det vet man inte så noga» etc.

Han tycker det är roligare att slå rekord än att berätta sagor för tidningarna.

RITOLA.

LOFFE och TJOFFE

P. S. Att den fenomenale San Romani inte lät »Kålarnas» världsrekord på 2.000 m. bli mer än knappa 2 månader gammalt, var ju synd. Men' ta't lugnt. »Kålarna» är grabben som kommer igen med nya tag — karlatag.

Ritola.

KALLE P:SON

på Barnens ö

(Forts. fr. sid. 7.)

Han kunde inte simma . . .

det nog bra, ska du få se. Aktare, vad kul vi har härute.»

Kalle Pettersson blev litet lugnare och torkade tårarna och följde med de andra pojkarna. Under tiden hade alla gästerna, som kommit med båten till Barnens Ö, börjat göra rundturer för att få se de många kolonierna. Föreståndarna visade med glädje och stolthet allt, som gjorts därute för barnens bästa, och Kalle Pettersson, som tillsammans med sina infångare följde efter i de riktiga gästernas kölvatten, fick på så sätt också se, hur roligt alla barn hade därute.

Ty ni må tro, att de verkligen hade livet, allesammans. Barnen utförde lekar av olika slag, dansade ringdanser och badade. Och pojkarna, som fångat in Kalle Pettersson, tyckte, att han också gärna kunde bada. Men — Kalle kunde inte simma!

»Det skulle du snart lära dej, om du fick vara härute länge, sade pojkarna.

Så blev det slutligen eftermiddag för gästerna på Barnens Ö. Och det var då Kalle Petterssons överantvardades till en av föreståndarna. Han fick tala om, hur han kommit med på färden, och fick förstås berätta, för att han tjuvåkt både tåg och båt. Några av gästerna fick höra talas om saken, och en av herrarna — det var visst självaste Barnens Dags-generalen — sade:

»Visst har du burit dej fult och dumt åt, Kalle, när du utan lättje hoppade opp på tåget och sedan smög dej ombord på båten. Men du lovar säkert att aldrig göra så mera, och då ska du få förlåtelse för den här gången. Jag förstår, att du längtade hit ut till Barnens Ö, fast du inte fick plats den här gången. Men om alla människor i stan gjorde sitt bästa för att stödja Barnens Dags verksamhet, skulle Barnens Dags Förening få in så mycket pengar, att alla barnungar i hela stan kunde vara härute på ön och bli starka och friska. Då behövde vi inte avvisa någon, utan då kunde alla få åka — utan att tjuvåka — hit ut och ha det roligt om somrarna.

Men nu tycker jag», fortsatte den hussige generalen, »att när Kalle Pettersson visat sånt intresse för Barnens Ö, ska han väl ändå få stanna.»

Och det tyckte visst också alla de andra gästerna, för på stående fot samlade de ihop en så stor summa, att det räckte att bekosta Kalles vistelse på ön under resten av sommaren.

Ni skulle sett, vilken glad och präktig Kalle Pettersson, som sedan kom tillbaka till sta'n, när ferierna var slut! Och ska vi berätta om allt roligt, som han hade att berätta för pappa och mamma, då de möttes på kajen, får vi hålla på att berätta i flera dar.

M. O—f.

Krakbergs tränare är alla tiders jockey. Han sjunger nämligen för Krakis, och då gnor denne för brinnande livet bara för att komma undan.

Jan Rissel säger alltid, att det inte finns något att skratta åt här i livet. Hur skulle det vara, om han tog och tittade sig själv i spegeln?

Mimmi: »Jag skulle vilja prova klänningen i skyltfönstret.»

Expediten: »Jag beklagar, men vi är tvungna att be er vara vänlig att i stället begagna provrummet.»

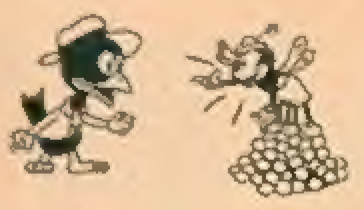

»Det skulle vara bra jobbigt att vara flaga, ifall man måste kackla för varje ägg man lägger . . .»

»Han visslar alltid, när något är på [illegible]

»Varför det då?»

»Han är fotbollsdomare.»

Krakberg plockade ihop sina sista ören och köpte en bil. Nu plockar han ihop bilen för att kunna få några ören.

Musse Pigg: »Vet du vad Småpiggarna vanligen svarar, när lärarinnan ger dem en fråga?»

Mimmi: »Det vet jag inte.»

Musse Pigg: »Alldeles riktigt.»

Musse Piggs morfar tyckte alltid, att det var besvärligt att tvätta sig i ansiktet, för han visste inte, var ansiktet slutade och huvudet tog vid.

Småpiggarna: »Vi har varit hos bonden och tittat på äggkläckningsmaskinen.»

Mimmi: »Nå, kom någon ut?»

Småpiggarna: »Javisst. Bonden.»

När Jan såg, att den fanns ett hål i bottnen på båten, som vattnet rann in igenom, borrade han ett hål till för att leda ut det.

Mimmi har bjudit Musse Pigg på en biltur.

Mimmi: »Bakljuset har slocknat.»

»Hur kan du veta det?» sa Musse. »Du kan ju inte se det.»

»Nej, just därför», svarade Mimmi kvickt.

Klarabella sluter alltid ögonen när hon sjunger, för hon kan inte se folk lida. Det är rörande.

»Hur kommer det sig att Småpiggarna får ledigt från skolan, när dom vill gå på bio?»

»Det är väl en enkel sak. Dom tvättar sig i ansiktet, och så skickar lärarinnan hem dom för dom ser så bleka ut.»

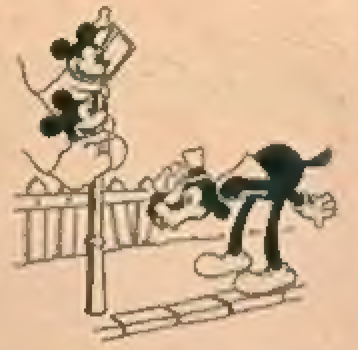

»Vad letar du efter?» undrade Småpiggarna, när dom såg Jan Rissel leta under gatlyktan.

»Jag tappade min portnyckel därborta på gatan.»

»Men då ska du väl inte leta här . . .»

»Jo, för här är betydligt ljusare.»

»Hallå, Klarabella! Jag hörde, att det gick dåligt för din systerson i historieförhöret.»

»Ja, kan du tänka dig, Mimmi, läraren frågade om sånt, som hände, innan han var född.»

Mimmi: »Är ni alldeles tokiga, barn. Ska ni gå och rumla i smutsen med era bästa kläder på er?»

Småpiggarna: »Tråkigt nog hade vi inte tid att gå hem och byta.»

FYFFES

frukternas konung
alla barns förtjusning
frukten som frågas efter

FYFFES -frukt och mat

A.-B. BANAN-KOMPANIET

Annons.

MUSSE PIGG TIDNINGEN

Nr 1 årg. 1 · Barnens Dags-nummer · Söndagen den 19 sept. 1937

Med tillstånd av Walt Disney Mickey Mouse Ltd.-Sago-Konst A.-B., London—Stockholm.

Snälla farbror Musse, berätta något för oss, bad Småpiggarna och deras kamrater en kväll.

En gång fann jag i min trädgård en väldig bönstjälk. Den var så hög, att jag inte kunde se slutet på den.

Jag bestämde mig för att klättra uppför bönstjälken.

Den måtte ha vuxit, allt efter som jag klättrade,

ty jag tyckte, att jag aldrig nånsin kom till slutet.

Efter flera timmar nådde jag äntligen toppen. Framför mig fick jag se ett underligt land, som låg på en klippa.

»Jättarnas land» varnade skylten. Men jag samlade ihop allt mitt mod och tog ett väldigt språng ner på klippan.

I samma stund kom en jättestor fjäril och bad mig sätta mig upp på hans rygg.

Jag gjorde, som han sa, och satte mig mellan vingarna. Så svävade vi i väg.

Fjärilen förde mig bort till en väldig borg, som jag redan förut sett skymta i fjärran.

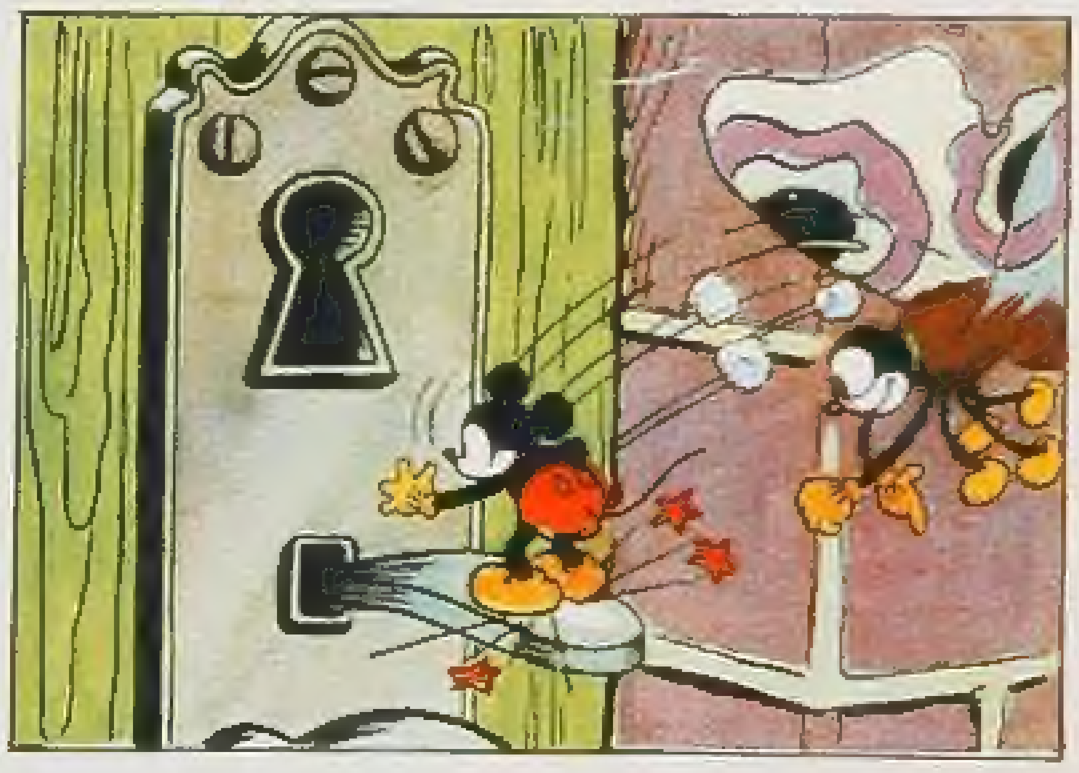

Innan jag visste ordet av, hade han satt av mig på borgportens stora dörrhandtag.

»Jag undrar just, vem som kan bo här inne», sa jag till mig själv. Hade jag då bara vetat…

Ja, vad då? Det får både Småpiggarna och vi veta nästa gång.

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS OFFSETTRYCKERI, STOCKHOLM 1937